

Børne Blad

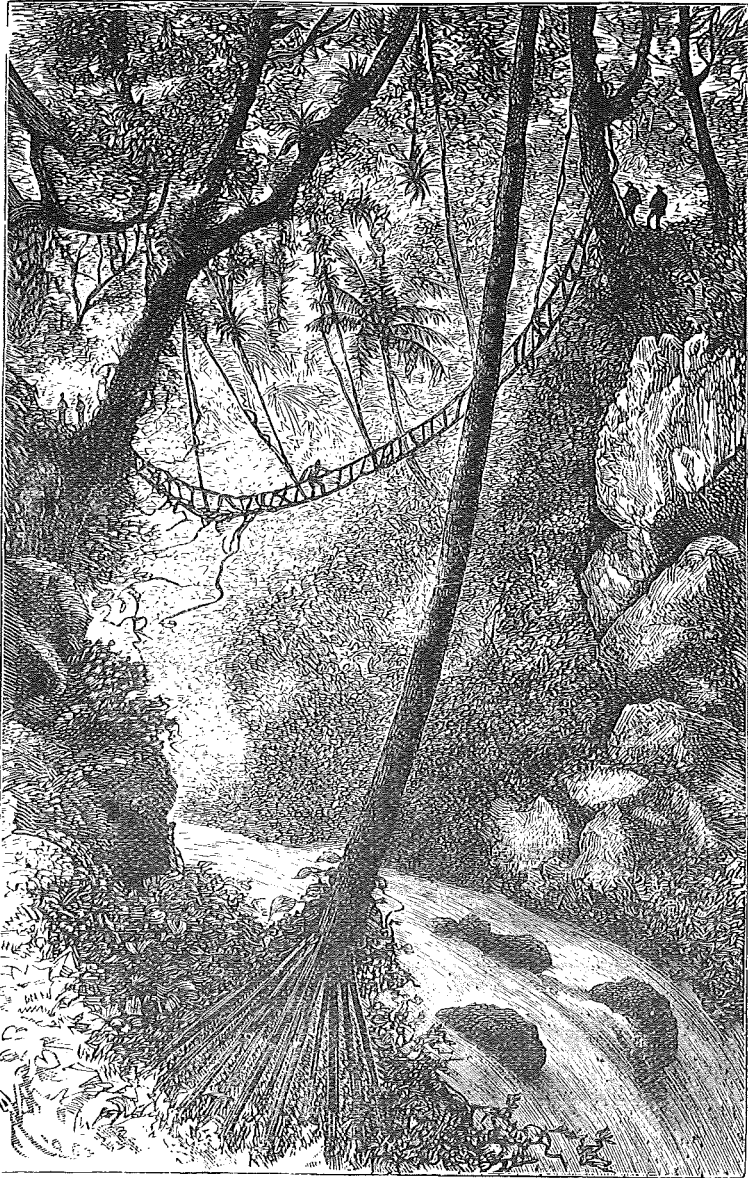

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 12.

20te marts 1892.

18de aarg.

En bœ, forfærdiget af Stngplanket.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leverses det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wittsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Boigt). Om stedernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

90.

Hvor gik Jesus hen, efterat han havde indtænkt nadveren og talt med sine disciple, som vi hørte i forrige stykke? Hvor var Kedrons bæk? Svar: Kedrons bæk sprang ud paa et bjerg, som laa ikke langt fra Jerusalem mod nord, løb igjennem Josafats dal, som ogsaa kaldes Kedrons dal og strækker sig først fra nordvest mod sydost og senere ret mod syd mellem Jerusalem og Oljebjerget, og faldt ud i det Døde Hav. Hvem var med Jesus paa denne vandring? Hvem af disciplene var det, som ikke var med Jesus? Hvor var Judas bleven af? Hvor vilde Jesus gaa hen? Hvad var Gethsemane? Havde Jesus for været i denne have? (Se Joh. 18, 1. 2). Hvad sagde Jesus paa veien til disciplene? Hvad mente han med, at de skulde forarges paa ham? Hvem, sagde han, skulde forarges? Vilde disciplene tro dette? Var der nogen af dem, som svarede Jesus? Hvem var det? Hvad svarede Peter? Mente Peter dette? Men var det rigtigt af ham at tale saaledes? Hvorfor ikke? Hvad svarede Jesus ham? Hvad vil det sige, at Peter skulde fornegte Jesus?

Fulgte alle disciplene med Jesus ind i haven? Hvem tog han med sig? Hvor skulde de andre være? Hvorfor tog han de tre med sig længere ind i haven? Hvad sagde han nemlig til dem? Hvorfor skulde de vaage med ham? Svar: Fordi han nu skulde kæmpe sin tunge sjælekamp for vore synder. Kan vi af vor fortælling se, at denne kamp var tung? Hvad siger han selv om den? Hvad vil det sige, at hans sjæl var bedrøvet indtil døden? Fortælles der ikke mere, som viser os, hvor tung kampen var? Hvad gjorde Jesus nemlig, da han havde bedet de tre disciple om at vaage med ham? Hvad bad han om? Hvad menes her med falken? Hvorfor vilde Jesus, at falken skulde tages fra ham? Men vilde han dette for enhver pris? Hvad siger han nemlig? Hvis vilje er det altsaa, han først og fremst puster skal ste? Hvor mange

gange bad han denne bøn? Blev kampen under bøn-
nen lettere eller tungere? Hvad staar der nemlig om ham? Vilste ikke ogsaa det sig, at hans kamp var en dødskamp? Hvorledes viste det sig? Hvorledes sit Jesus trost og styrke i kampen? Havde han ikke nogen hjælp af disciplene, som skulde vaage med ham? Hvorfor ikke? Havde Jesus været henne hos dem, medens kampen stod paa? Hvad sagde han da til dem? Hvad spørger han dem altsaa først om? For hvis skyld vilde han, de skulde vaage? Kunde de dette? Hvad er det derfor han minder dem om? Svar: Han opfordrer dem til at vaage og bede for sin egen skyld; thi hvis de ikke gjorde det, saa vilde de falde i fristelse. Hvilken fristelse var det, som ventede dem? Hvad sagde Jesus nemlig sidste gang til disciplene? Hvem er menneskenes søn? Hvad skulde der ske med ham? Ved hvem skulde han overgives? Hvad kalder Jesus Judas her? Hvad tid skulde han overgives? Hvor siger Jesus Judas var?

Var det saaledes, som Jesus havde sagt? Hvad fortælles videre? Hvem kom altsaa nu hen til Jesus og disciplene? Var Judas alene? Hvem havde han med sig? Kom de ubevæbnede? Hvorfor havde de vaaben? Og hvorfor havde de blus? Havde ikke ogsaa Judas gjort endnu mere, forat de skulde være visse paa at fange Jesus? Hvad mere havde han gjort? Hvilket tegn havde han givet dem? Gav han dem ogsaa dette tegn? Hvad gjorde han nemlig med Jesus? Troede Jesus noget paa hans venstabsøringer? Hvad sagde han til ham? Hvorfor lod han sig da forraade af Judas? Svar: Fordi timen nu var kommen, at han skulde lide og dø for verdens synd. Hvorledes gif det da Jesus? Hvad gjorde disciplene, da Jesus blev greben? Gif det altsaa saaledes, som Jesus havde sagt dem paa veien til Gethsemane? Hvad kan vi nu lære heraf?

„Tro over lidet.“

(Af en søndagsstolelærer.)

Jeg hører aldrig den bekjendte lignelse om de tjenere, som var „tro over lidet“, uden at jeg kommer til at tænke paa Tim Murphy. En besynderlig liden stikkelse er det, jeg ser for mig — en pjaltet, barbenet liden fyr med et net af filtret haar, som falder ned over et smudsigt, fregnet ansigt, et ansigt, hvor de eneste oplivende træk er et par meget klare, blaa øine. Disse øine var altid sættede paa mig med et alvorligt, opmerk-

somt udtrykt; thi Tim var en af de pjaltede smaagutter, som samlede om mig søndag efter søndag fra smuthullerne og stræderne i byen for at lytte til den velsignede historie om Jesus.

Det var ved Tims regelmæssige besøg i søndagsskolen, at jeg lærte ham at kende og kom til at besøge ham i hans hjem — visstelig et usfelt hjem i et af de fattigste og elendigste kvarterer, hvor gaden var saa smal og husene saa høje, at det var uansæteligt at saa et glimt af den blaa himmel igennem de rebnede, skidne ruber i værelset. Tim førte mig ind med et bredt velkomsmil paa sit ansigt og en ustyren unge i armene. Et andet barn, som lignede det første, travlede omkring paa det skidne gulv, og Tim fortalte mig, at dette var tvillingerne, familiens yngste toaarige medlemmer.

„Og jeg passer dem“, sagde han med et suk, som viste, at dette ikke altid var saa let et arbejde, „fordi mor arbejder i fabriken hele dagen, og man kan ikke gaa fra disse hersens smaanger et øieblik, de er saa fulde af spilopper.“

Og tvillingerne bekræftede sandelig hans ord; thi endnu medens han talte, havde den ene lille eventyrer naaet det øverste trin af den krogede trappe, og blev kun ved Tims snarraadighed frelst fra at komme hurtigere ned over den, end hans ungdommelige forstand muligvis havde forestillet sig.

„Der kan De selv se!“ sagde Tim, idet han vendte tilbage til mig med en krus-haaret tvilling under hver arm, — „jeg er ikke saa flink som Fem og Lizzie; de er saa dygtige til at læse og saadant noget, men jeg har aldrig duet til at lære noget, saa jeg bliver hjemme og passer paa børnene, og mor siger, at det er det eneste, som jeg kan bruges til.“

Han talte paa en rolig, forretningsmæssig maade, som om han for længe siden havde givet sig over og betragtede det som

fuldstændig rigtigt og rimeligt, at han skulde indtage denne plads i sin moders agtelse, men det faldt mig dog ind, at man i de blaa øjne kunde se et sørgmodigt, hungrikt blik, som talte tydeligere end ord om, at indre længsler efter høiere, ædlere ting ikke var fremmede for lille Tims prosaiske liv.

Det var en søndag eller to efter mit besøg i Tims hjem, at jeg til tekst tog ligheden om talenterne, og jeg benyttede leiligheden til at lægge mine smaa elever paa hjerte, hvor vigtigt det er at benytte Guds gaver til hans ære, hvad enten de saa er store eller smaa. Jeg kunde se, at Tim hørte efter med mere end almindelig opmærksomhed, men han var altid sen til at ytre sine tanker, og først da søndagsskolen var forbi, og gutterne gik sin vej, kom han hen til mig og sagde halvt undselig:

„Men hvorfor har Gud da intet givet mig?“

„Hvad mener du, Tim?“ spurgte jeg forundret.

„Jeg har intet faaet at passe paa for Gud, hverken penge, eller et pent udsende eller forstand eller nogenting. Alle de andre smaagutter har noget mere end jeg, og jeg har aldrig duet til andet end til at passe børnene.“

„Nu, Tim“, sagde jeg og drog gutten ind til mig, „jeg tror, at det at se efter Dick og Johnnie netop er det arbejde, som Gud har givet dig at gjøre.“

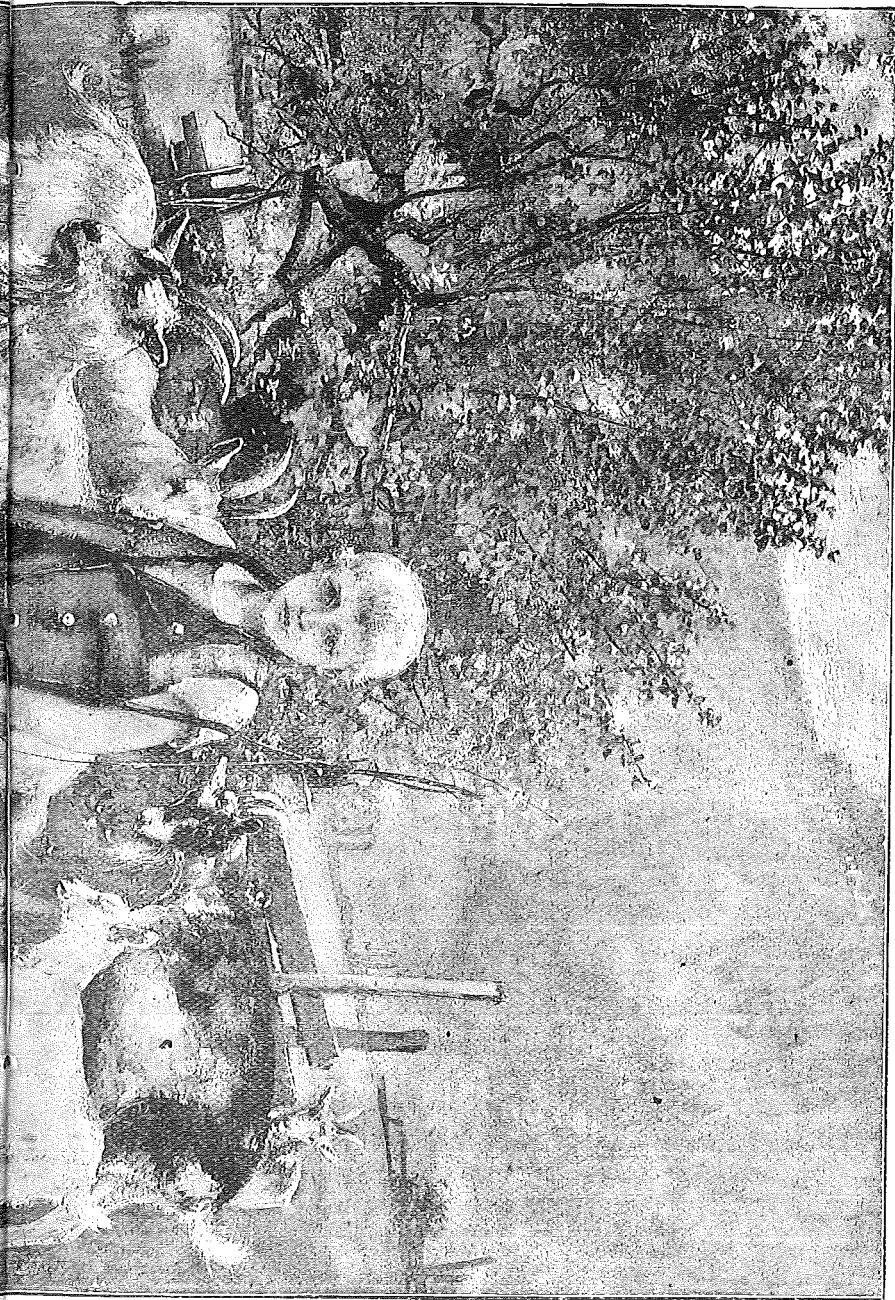
„Tror De virkelig det?“ spurgte gutten, og hans ansigt oplaredes, „tror De virkelig, at han vil være tilfreds med mig, dersom jeg passer dem godt?“

„Det er jeg ganske vis paa, Tim. Dersom du er trofast i dette arbejde, saa vil Gud regne det for akkurat lige saa meget, som om det havde været et hvilket som helst større.“

„O“, sagde Tim, „hvor det lyder forunderlig; jeg vil aldrig mere blive træt af børnene nu, da jeg ved, at jeg arbejder for

En gjætergut.

Gud; og dersom han virkelig lægger merke til saadant et bitte lidet arbejde, saa vil han maasse ogsaa en dag sige: „Vel, du gode og tro tjener' til mig, skjønt jeg ikke kan læse og kun er en fattig gut, som ingen lægger merke til.“

Og fra den dag var „Tim's tvillinger“, som de i almindelighed blev kaldte i Bines-Stræde, noget mere for Tim end et kjedeligt, besværligt arbejde, hvad de før havde været. Fra nu af var disse smaa, gjenstridige børn et helligt hverv, som var overdraget ham, et hverv, som han skulde tage op i troskab, ikke fordi han haabede paa jordisk ros; thi den faldt sjelden i hans lod, men for den himmelske herres skyld, hvis „vel, du gode og tro tjener“ engang skal belønne alle dem, som har tjent ham trofast med de gaver, han har givet dem.

Mangen gang fik Tim at vide, hvad det var at undbære sin middagsmad, fordi Did og Johnnie skulde have mere. Mangen gang kjæmpede han sig tappert igjennem den skarpe vind og snefludet med sin egen pjal-tede trøje pakket om en af sine smaa brødræs skjælbende skikkelse, og mangen, mangen gang holdt han paa at gaa frem og tilbage i det triste værelse med en brølende, for-tvilet liden fyr i sine arme, som han søgte at berolige med stumper af fortællinger eller ved at synge smaa bekjendte salmer eller sange for hain, medens de andre smaaagutters stemmer faldte paa ham nede i gaarden for at faa ham ud at lege.

Det var intet under, at tvillingerne elskede ham inderlig. Thi vel kunde hans fortællinger somme tider mangle lidt i originalitet og hans stemme være haard og unu-sikalsk, men de var ikke kritiske, og for dem var Tims sange og historier de bedste og sødeste i hele verden.

Og saaledes gled maanederne hen, og Did og Johnnie forandredes fra et par urene smaa unger til to valre, lyse smaa-gutter, hvis kraftige ben sikkert skulde føre

dem i en eller anden fare, naar Tims op-merksomme øie forlod dem for nok saa kort et øieblik.

Det var paa den tid, da sommerheden var værst, en eftermiddag i august maaned, da de brændende solstraaler, som faldt næsten lodret ned paa tagene, gjorde Bines-Strædes tunge atmosfære endnu utaaleligere end ellers, at Tim spadserede afsted med sine tvillinger i haab om at faa en kjølig luftning. De havde neppe naaet den travlt befærdede hovedgade, førend lyden af en fjern lirekasse naaede Dids skarpe øre; og førend Tim kunde stanse ham, styrtede han afsted efter musikken, saa hurtig hans tykke ben kunde bære ham.

Tim styrtede efter ham og overlod til Johnnies eget foraadtbefindende, om han vilde følge med eller ei. Men Johnnie var hed og træt. „Mig kan ikke løbe“, raabte han efter Tim og beredte sig netop til at bryde ud i et høit hyl, da han lige midt paa gaden saa noget, som i hans øine var et herligt bytte, et rundt, rødt æble, der var faldt af en frugthandlers kjerre. „Mig ha' det“, mumlede han, lod være med at græde og styrtede sig frygtløst ud paa den farlige vei over den trable gade. Fremad, fremad gik de stolprende ben, uden spor af hensyn til faren, de straalende, barnlige øine saa intet andet end det eftertragtede bytte. Endnu et øieblik, og Johnnie vilde have naaet maalet. Med et henrykt skrig havde han rakt sin haand ud for at gribe det; men da lød der et andet skrig, saa klart og gyseligt, saa høit, at det overdøvede vognene. Thi nær ved den bøiede lille skikkelse, altså nær til, at den rædselsflagne kuff kunde adlyde det adbarende raab, kom en vogn kjørende med en frygtelig fart.

„For sent, for sent“, udbrød tilskuerne. Men nei! i det samme øieblik havde en pjal-tet, barbenet gut, med haaret slagrende for vinden og med blaa øine, som funklede med en vild bestemthed, fløjet til den lilles side

paa kjærlighedens vinger, og med en kraftanstrengelse af sin stærke, unge arm havde han kastet den lille forskrækket, men uskadt, bort fra det farlige sted. Det var kun et øieblik's sag; i det næste samlede der sig en skare om en rolig, ubevægelig skikkelse paa den støvede vei — det var lille Tim.

Vel to timer efter kom en liden aandeløs, hulkende pige til mig med det bud, at „hun var Tims søster, og Tim var dødsfyg, og mor havde sagt, at hun skulde bede mig om at være saa god at komme straks.“

Medens vi skyndte os til Vines-Stræde, fik jeg af Lizzie en noget forvirret og afbrudt beretning om ulykken. To hjul var gaaede over hans stakkels lille legeme og havde efterladt saa frygtelige saar, at det ikke mere var muligt for nogen menneskelig magt at frelse ham.

Jeg fandt mrs. Murphy hulkende ved sit bevidstløse barns seng; thi nu bebreidede hun sig bittert den mangel paa kjærlighed, hun havde vist mod ham. „Han var altid saa god, saa god“, klagede hun, „fordi han var saa stille og alvorlig. O, hvad skal børnene gjøre uden ham, der var som en mor for dem?“

Jeg bødte mig over den ubevægelige lille skikkelse paa sengen, og nu aabnedes hans øine med et glad gjentjendelsens blik.

„O“, mumlede Tim, idet han forsøgte paa at pege paa en liden krølhaaret skikkelse ved fodenden af sengen, „jeg var tro, han fik ingen saar, ikke en rift.“

„Tim, Tim, min lille Tim“, klagede mrs. Murphy, „jeg har været en slet mor for dig, sig, at du tilgiver mig, Tim, sørend du dør.“

„Bryd dig ikke om det, mor, du kunde ikke holde saa meget af mig, som af de andre, ser du, for jeg har aldrig været pen eller flink, saadan som de, men Gud ved, at jeg gjorde, hvad jeg kunde.“

Tim faldt udmattet tilbage og saa med

lukkede øine paa puden, til jeg tog hans lille, haarde haand mellem mine og langsomt og tydelig sagde ordene fra hans kjære lignelse: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidet, jeg vil sætte dig over meget; gik ind til din herres glæde.“

Var det lyden af de kjendte ord, som klang fra mine læber, eller hørte Tim dem blive talt af en anden røst end min? Vi fik det aldrig at vide, men et kort øieblik aabnedes hans øine med et udtryk af usigelig glæde, og et straalende smil oplyste hans ansigt. Endnu medens smilet hvilede over trækkene, slygtede Tims glade sjæl fra jord til himmel.

Og i det ene hjørne af en overfyldt kirkegaard staar der paa en liden grav, som det grønne græs nu bølger over, en sten, der bærer indskriften:

Til minde om lille Tim.

Vær tro indtil døden, saa vil jeg give dig livsens krone.

En bro af slyngplanter.

(Med billedet)

Sydamerikas urstøbe er tætte og ofte næsten ufremkommelige; snart brusende, snart dybe, langsomt flydende elve, farlige sumpe og myragtige strækninger hindrer den reises fremtrængning, og mellem de vældige træer slynger sig et bildnis af kraftige slyngplanter, som hindrer hans bevægelser.

Den indfødte, som er vant til at færdes under saadanne forhold, vil lettere komme frem; han ved at finde udveie der, hvor en fremmed reisende vilde staa raadvid. Et eksempel derpaa er den bro af slyngplanter, som vil sees paa Iste side. En elv skummer afsted; de indfødte maa ofte over den; der kan ikke vades, og en baad vil ribes med af strømmen; men saa maa de samme slyngplanter, som ellers hindrer vandringen, tjene som hjælpemiddel. Af dem fløtes en stærk bro, der svævende mellem to kraftige træstammer forbinder de to flodbredder. Men saa skal der ogsaa en indfødts mod og beændighed til at benytte en saadan bro.

Overraskelse paa overraskelse.

Et af Stavangers affides strøg sad konen til en arbejdsmand og stoppede smaabørnenes strømper. Da kommer en mand med et læs kul og spørger efter en opgiven adresse.

„Jo, det var da her,“ sagde konen.

Ja, han skulde da aflevere dette kullæs.

„Nei, da kunde det ikke være her,“ mente konen. Men manden var sikker i sin sag, styrkede kullene udenfor døren og gav den bested, at han nok ogsaa kom med et læs ved.

„Ja, ja,“ mente konen, „du faar selv ha' bryderiet med at ta' kullene igjen! Havde det endda været en sækkepose til 75 øre, saa kunde det jo hænde, at manden hendes havde været saa omtænksom at sende den.

Men om en stund kom fjøreren igjen med et læs birkeved, saa stort som hesten kunde dra', og der var ikke tale om at formaa ham til at høre paa kones fortælling om, at han fjørte feil. Han havde sin bested og vidste, hvad han gjorde. Hun kunde bare se og hve ind, saa fort hun kunde. Der kunde gjerne hænde, at der kom mere endda.

Dg ganske rigtig: udpaa eftermiddagen kom fjøreren igjen og bar ind til den for-

bausede familie poser med kaffe, sukker, the, mel, erter, en flekkestinte, en faarestrot, to pakker stearinlys m. m.

Ja nu vilde konen have rede paa tingen og begav sig over hals og hoved til den mand, som fjøreren havde opgivet at fjøre for.

Ja, sagde manden, han vilde ogsaa gjerne have en forklaring, men han havde kun meget libet. Alt, hvad han havde at holde sig til, var at han havde modtaget et brev, som bar Chicago poststempel, og hvori var indlagt et pengebeløb, som skulde anvendes paa den maade, som nu var gjort, og 25 kroner i kontanter skulde han overludere hende eller manden.

„Maa jeg faa se brevet,“ siger konen.

Ja, det kunde hun godt, men der var nok ikke stor oplysning at hente.

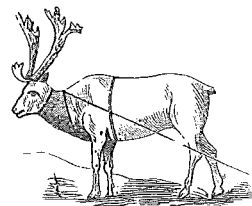
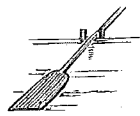
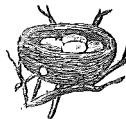
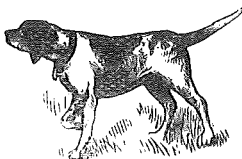
Brevet var skrevet med maskine og udviste altsaa ingen haandskrift. Det indeholdt ogsaa kun en kort høflig anmodning om at anvende det indlagte pengebeløb paa angivne maade samt arbejdsmandens tydelige adresse.

Brevet var undertegnet: „En glad giver.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 10.

Govmodstanter faar let overhaand i hjertet.

Billedgaade

IA LD ER.